

Petr Hampl: Proč se česká antiglobalistická opozice nesjednotí?

- CZ24 News | 23. června 2021

ČESKO: Země směřuje k převzetí moci Piráty a jejich spojenci. A nemylme se, nový vítěz obdrží mandát zlikvidovat zbytky národní samostatnosti i zbytky demokracie, podniknout kroky k radikálnímu snížení životní úrovně a otevření země neomezené migraci.

Znovu a znovu dostávám otázku, proč se nesjednotí ty síly, které usilují o skutečnou opozici vůči globalistickým silám, píše Petr Hampl v komentáři.

S tím podnětem se dá jednoznačně souhlasit u pidistran, které mohou získat maximálně tisíce či desítky tisíc hlasů, a které v součtu mohou připravit SPD či KSČM o jeden nebo dva mandáty. Je to škoda, ale situaci v zemi to nijak zásadně nezmění.

Proč se ale dlouhodobě nepracuje na sjednocení nejrůznějších opozičních projektů a aktivit?

Za prvé. Je otázka, jestli by to vůbec bylo účelné. Každý politický směr a každá osobnost mají určitou schopnost přitahovat voliče, ale také určitou schopnost voliče odpuzovat. Každé politické spojení tedy znamená posílení i oslabení. A také stále nutnost řešit stále složitější organizační problémy. Jako daleko účinnější než spojení absolutně všech se tedy jeví vytvoření dvou až tří antiglobalistických bloků (jako to vidíme např. v Itálii, kde spolupracují Salviniho Liga, Bratři Itálie a Forza Italia). Rozdělení by mohlo být podle ekonomického modelu (pravice, levice) nebo podle kulturních záležitostí (pohled na moderní vědu, medicínu, očkování atd.). Taková sestava by umožnila získat daleko větší politickou moc, vyžadovala by ovšem několik subjektů schopných získat aspoň 10% hlasů.

Za druhé. To, co vítězí, to není spojování, ale profesionalita, výborná organizace, schopnost nacházet mocenské spojence, média a peníze. Piráti jsou na cestě k ovládnutí země proto, že to zvládli. Ne proto, že by se spojili se Zelenými a Socialistickou solidaritou.

Za třetí. Nicméně i kdyby spojování výhodné bylo, ono se to stejně nedaří. Nejčastěji slyšíme o egoismu vůdců, chamtivosti (státní příspěvek) a špatných charakterových vlastnostech. V jednotlivých případech tomu tak může být. Jenže když se něco stane pokaždé, není to otázka vlastností jednotlivců. Je za tím něco systematického.

Můžeme najít jinou dobu nebo jinou zemi, kde se podařilo politickou opozici dlouhodobě sjednotit? Ať hledáme, jak hledáme - nic! Vypadá to, že sjednocení opozice je další sen typu utopického socialismu nebo utopického minimálního státu.

Co oproti tomu funguje, jsou krátkodobá spojení. Různé strany, směry a proudy zformují alianci – pro jedny volby, jednu bitvu, jednu válku. Habsburkové a Poláci společně rozdrtili Turky u Vídně, přičemž přesně o 100 let poté se Habsburkové podíleli na dělení Polska, tedy na likvidaci polské státnosti a rozdělení Polska na pruskou, ruskou a rakouskou zónu. Včerejší spojenec je zítřejší vítanou kořistí. Tak to v životě chodí. Nicméně v té jedné bitvě to fungovalo skvěle.

Je tedy dobře představitelné, že by bylo před volbami vytvořeno spojení s jasným cílem, jako např. vystoupení z EU, vypovězení paktu o uprchlících, vyvázání z mezinárodních ekonomických struktur nebo něco jiného. Jenže to naráží na ten drobný problém, že tu neexistuje žádná strana, hnutí ani skupina, která se s SPD mohla spojit.

Pak to znamená, že místo spojování je čas tvrdě pracovat na vybudování organizací schopných do takového spojení něco přinést – ideologii, odhodlání, síť aktivních členů, vlastní médium, schopnost získávat peníze... to jsou věci, které se počítají.

Bez toho jsou řeči o sjednocování ztraceným časem. Ale nejspíš je v lidské přirozenosti něco, co působí, že to mnozí budou zkoušet znova a znova. Sjednotit sto nul, a doufat, že tím vznikne síla.

Autor: Petr Hampl

Zdroj: <https://www.prvnizpravy.cz/>